

Sestry SALESIÁNKY

Sestry salesiánky, celým názvem Kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice, založil svatý Jan Bosco a věnují se mladým lidem, takže už jsi je možná někde potkala. V České republice mají několik komunit, a tak jsme se spojily se sestrou Marií Kučerovou z Bma-Žabovřesk a se sestrou Janou Svobodovou z Hradce Králové, aby nám řekly, čemu se salesiánky věnují. Ukázalo se, že sestry salesiánky jsou mimo jiné i takové sestry-cestovatelky...

●● **Začneme trochu dobrodružně, protože sestry salesiánky často vyrážejí na misie do zahraničí. Jak to vypadá a kde všude sestry působí?**

Sestra Jana: Misijní povolání, to znamená hlásat Krista, máme všechny sestry. Některé sestry salesiánky ale vnímají ještě povolání jet do cizí země. Z českých sester takto v zahraničí působí dlouhodobě tři sestry – ve Venezuele, v Albánii a na Kubě. Jinak samozřejmě salesiánky působí na všech kontinentech a misionářek je mnohem více. V zahraničí jsme ale byly téměř všechny sestry, protože v rámci naší formace trávíme část času tady v českých komunitách, kde poznáváme zdejší prostředí, a pak na část formace odjíždíme do Itálie. Člověk to své povolání v zahraničí vnímá úplně jinak než doma.

Sestra Marie: Mně se tahle otázka moc líbí, protože mi přijde, že dnešní mladí lidé velmi rádi cestují a mají otevřené hranice. A i my máme štěstí podívat se do ciziny a v rámci služeb v inspektorii či v komunitě jsme se dostaly do různých zemí. Třeba před čtrnácti dny jsem byla u salesiánů v Bulharsku, kde jsme byli navštívit našeho dobrovolníka, který se rozhodl věnovat rok svého života dobrovolnické činnosti a pomáhat tam s romskou mládeží.

●● **Co vám z nějaké zahraniční návštěvy utkvělo v hlavě a co jste si odtud odnesly?**

M: Mám teď takovou živou vzpomínku právě na Bulharsko. Byl to pro nás takový střet s realitou. Pořádali tam slavnost na svátek svatého Jana Boska a nahrnula se tam spousta dětí, protože jim slíbili, že jim za odměnu dají kebab. A když se to rozkládalo po romské osadě, tak přišly zástupy dětí a mladých. Navštívili jsme přímo i tu romskou osadu a tam je opravdu velká bída a chudoba. Dokonce nás na ulici zastavovaly děti, které žebrały. Byla to pro nás silná zkušenost. Sice tam mají školu, ale děti jsou negramotné a nechodí do ní. Žijí ve špině a v jedné místnosti se tísní osm až dvanáct lidí... Jsem hrdá na salesiány, kteří se tady o ty nejposlednější starají.

J: Já jsem se v rámci svého šestiletého období, když jsem měla naši provincii, dostala do různých zemí a na setkání s ostatními sestrami salesiánkami ze všech koutů světa. Pro mě tyto zkušenosti byly otázkou rozšíření srdce. Jako sestry salesiánky máme stejné charisma, ale život v těch zemích vypadá úplně jinak. Projevuje se to třeba ve způsobu rozhodování – každá kultura má své způsoby, někdo potřebuje více o věcech mluvit, jiný zase potřebuje mít jasné postupy a procesy. Nic z toho ale není špatné. Otevřelo mi to obzory, že jsme různí a musíme se naučit naslouchat způsobům ostatních. Někdy to může být náročné, protože je to něco jiného, ale můžeme dojít ke stejným závěrům různými cestami. To pro mě bylo velmi obohacující.

●● **Proč jste si vybraly zrovna sestry salesiánky? Čím vás oslovily?**

M: Pro mě bylo velkou prioritou to, že sestry salesiánky pracují s dětmi a mladými, protože mě taková práce vždycky bavila. Ale určitě jsem si musela najít svoji cestu, protože jenom tato motivace neobstojí. Musela jsem naslouchat svému srdci. Jestli je to opravdu volání Boží. Když jsem po dlouhých rozhodování pochopila, že mě opravdu Hospodin volá, tak jsem v tom našla svoje životní štěstí. Také mě

oslovilo, že salesiáni i salesiánky mají takovou svobodu a otevřené srdce a žijí ve světě.

J: Já jsem vždycky toužila mít velkou rodinu. Měla jsem naplánováno, že budu mít dvanáct dětí, a chodila jsem i s klukem. Nikdy mě nenapadlo, že bych byla řeholnicí. Pak se ale začínaly ozývat různé touhy. První byla to, co už říkala Majka, že mě lákala práce s dětmi